

Han och du -- kristen advaita

Som jag förstår det är Gud den enda personen i universum. Därför kan vi på ett fundamentalt sätt vila och se honom verka i allt som sker. Han är kärleken men även Tao, Logos, Kristus, ordningen och räddningen i allt som pågår. Han vet vad han sysslar med även om vi sällan begriper det. Egentligen är det bara han fast naturligtvis bortom alla genus, all kvalificering.

Förutom honom finns det ingen annan. Han är kraft, makt, fred och frid, glädje. Jag är vägen, sanningen, livet, säger Jesus. Han gör allt för oss som visdom, rättfärdighet, helighet. Han heter Jag Är, inte jag har. Slutligen förklaras han av Paulus: "Och när allt har blivit lagt under honom, då skall Sonen själv underordna sig den som har lagt allt under honom, för att Gud skall vara allt i alla." (1 Kor 15:28).

Så han kan bara manifestera sig i alla dessa och hundra andra egenskaper genom att själv uttryckas i en oändlig variation av former, inte en givare, utan en som ÄR.

Gud skapade människan i sin egen avbild så att han kan få ett synligt sätt att uttrycka och manifestera sig själv. Han är den osynlige i synlig form. Jesus sa: "Jag är världens ljus", och sedan sa han också: "Ni är världens ljus" (Matt. 5:14). På materialnivå är ljus osynlig elektricitet som kan manifestera sig i synlig form till exempel i en lampa. På så sätt är ljuset lampan, för vi säger inte nödvändigtvis: "Tänd lampan", men "Tänd ljuset." Således uttrycker vi människor där en sorts förening av det osynliga och det synliga.

Jesus, den andra människan

Jesus, som Gud manifesterar i köttet, kallas "den andra människan" (1 Kor 15:47) alltså den perfekta formen av återlöst människa. Den första människan var av jord, jordisk. Den andra människan kom från himlen, säger Paulus. Som sådan var han sin far i manifestation. Guds Ande i den synliga formen av en duva sågs av Johannes att sänka sig ner på honom. Från den stunden och framåt, talade Anden genom Jesus, det var Anden som verkade genom honom (Luk. 4:14-21). Det var även Anden som tog honom till Golgata (Hebr. 9:14), och genom Anden uppstod han (1 Petr. 3:18). Vid kvällsvarden, när han snart skulle lämna sina lärjungar, sa han att syftet med att han lämnade dem var att samma Ande skulle bosätta sig i dem. Detta uppfylldes vid pingsten, och Paulus talar om Anden i Romarbrevet 8:11 som att den bor i oss.

Således, om Jesus talade om sig själv som att han bara såg och talade och gjorde vad Fadern gjorde genom honom, och inte gjorde något av sig själv, och slutligen sa att "om ni ser mig, ser ni Fadern", då är det nu detsamma för oss. De som ser oss, ser honom! Paulus säger: "Vi har Kristi sinne" (1 Kor. 2:16); "Det är ju han som påverkar er vilja och ger er kraft att göra det han vill." (Fil. 2:13); Kristus, "vårt liv" (Kol. 3:4); och Johannes, i sitt första brev, avslutar allt med att säga: "Som han är, så är även vi i den här världen" (1 Johannesbrevet 4:17). Således är vi "i ljuset, liksom han är i ljuset", vi "vandrar som han vandrade", vi "vet som han vet", vi är "rättfärdiga, liksom han är rättfärdig", vi "älskar som han älskar", vi "tror som han tror". Vår mänsklighet uttrycker hans gudomlighet i alla former av hans natur.

Vi människor beskrivs i de bibliska texterna med symboler som containrar, uttryckare, utvecklare -- men inte som upphovsmän. Vi har vår "varelse" i honom för det är i honom vi lever och rör oss och existerar, precis som några av era egna poeter säger: 'Vi kommer från honom.' (Apostlagärningarna 17:28) -- vi är kvantiteten och potentialen, ungefär som en dator. Men kvaliteten på det som uttrycks av vår varelse är uppenbarligen inte vi, utan Gud i sin natur, ungefär som datorns programmerare).

Således heter Gud "allt i allt" -- inte bara den som är osynlig, utan den som har härlett alla skapade varelser genom vilka han kan uttrycka sin all-het. Inte bara är han "allt", utan också "det totala", varför hans son kommer att anta kött, och i uppståndelsen, som fortfarande sker i "människan Kristus Jesus", bekräftar han den eviga sanningen att fullt ut vara personen i personerna. Han är inte en sorts vag upplösning av gudomlig essens i människan utan en verkligt inkarnerad Kristus.

Dessa symboler som används för att beskriva oss människor är alla sådana som inte uttrycker någon egen natur utan den natur som de är fästa till. Skålar innehåller vätskan, men är inte vätskan; koppen är inte kaffet. Vi talar inte om en kopp och kaffe. Sålunda är vi grenar, men grenen är inte naturen. Snarare är det vinrankans natur att reproducera sig med grenar och frukt. Således enligt Romarbrevet 6:20-22 bär vi frukt som vi kanske skäms för, men nu, på samma gren (ingen skillnad) "...har ni blivit fria från syndens makt och är Guds slavar, och resultatet blir att ni lever helt för Gud och till slut får evigt liv."

Vi kallas tempel. Under det gamla förbundets dagar kunde vi ha ha varit tabernaklet genom vilket Gud manifesterade sig i Shekinah och dess härlighet, eller så kunde vi ha varit alternativt ett tempel i Baal. Tyngdpunkten är inte själva templets natur, utan gudomen som manifesterar sig själv genom det.

Och nu i det nya förbundet är våra kroppar andens tempel, och Guds bostad i oss: "Vet ni inte att vi är tempel åt den Gud som lever, att Gud själv bor i oss? Han har ju sagt i Skriften: "Jag ska bo och vandra ibland dem. Jag ska vara deras Gud, och de ska vara mitt folk." (2 Kor. 6:16). Vi är Kristi kropp, men naturen är huvudet, Kristus, inte kroppen. Endast i betydelsen av hela kroppen och dess handlingar (huvudet ingår), är detta "kroppen" som kallas "Kristus" (1 Kor. 12:12).

Vi kallas också "slavar" (ibland felöversatt som "tjänare"). Men en slav har sin egen verksamhet i relation till sin ägare och återger enbart sin ägares verksamhet, vare sig Satans verksamhet (synd) eller Kristi verksamhet (rättfärdighet) (Rom 6:16). Vi kallas även hustrur som reproducerar makens natur (frö), och i den meningen bara makens natur (Rom. 7:4,5).

Universums drift

Hela universum, från Gud själv ner genom alla sina manifestationer, fungerar som par av motsatser. Den ena uttrycker sig genom att använda den andra för sin manifestation, det himmelska livet använder sig av sin motsats döden (se 2 Kor 5: 4), och det finns inget medvetande utom medvetande om motsatser. Ljus kan bara ses genom dess "svälja upp" mörkt; sött genom bittert; värme genom kyla; Ja av Nej; hårt av mjukt och så ad infinitum.

I en fåtölj måste den mjuka kudden använda den hårda ramen för att göra en bekväm stol. En kock kan bara göra en maträtt söt med sötma som övervinner icke-sötma. Vårt avgörande "ja" till Gud som allt liv har bara sin styrka genom att svälja upp det alternativa "nej." Elektricitet fungerar endast genom interaktion mellan positivt och negativt; atomen genom kombinationen av proton och elektron.

Så det är även med vårt personliga medvetande. Vi låter inte spädbarn gå nära en het spis, annars kommer de att bränna sig, eller nära poolen när de ännu inte vet skillnaden mellan vatten och torr mark.

Men liksom detta är så på alla nivåer i vår materiella värld, är det lika grundläggande sant för våra inre jag. Vi är bara medvetna om oss själva när vi har upptäckt att vi antingen är uttryckare av en privat självkänsla (Satan) eller en altruistisk självgivande natur (Kristus).

Enkelt uttryckt: Vår mänskliga "varelse", med all sin potential, kan bara uttrycka kvaliteten på den ande-natur som informerar den, antingen "misstagets ande" eller alternativt "Sanningens ande" (1 Johannes 4:6). William Blake, den engelske poeten, (1757--1827), beskriver en tiger och ett lamm som har samma väsentliga fysiska yttre kännetecken men med olika naturer som manifesteras av dem. Vi har redan nämnt en modern illustration av detta: en dator med otroligt hög prestanda potential men som endast fungerar enligt de algoritmer programmeraren har lagt in i det. Och vi människor blir bara medvetna människor när vi har konfronterats de två träden i Edens trädgård och gjort vårt (ödesdigra) val.

Bakom detta faktum om oss som skapade personer säger Paulus att Gud själv har en begränsning: "... Gud som inte kan ljuga ..." (Titus 1: 2). Med andra ord, han har från evighet varit treenigheten, i sin far-son-relation av kärlek, var och en för den andra, och Anden reproducerar honom (dem) i sin natur i universum, i oss.

Om Gud hade förblivit bara en "en" i all sin Allsmäktighet, skulle han ha varit ett jag-för-mig-själv, något som liknas i de bibliska texterna vid en självförtärande eld. Men genom en "död" för sig själv som ensam, förde han sin älskade son till att leva. För att använda ett mänskligt uttryck (det talade ordet som går utifrån en tanke till en manifestation) var sonen hans "uttryckliga bild": "Han är den synliga bilden av Gud själv, och han bär upp hela universum med sitt mäktiga ord..." (Heb. 1: 3), och därmed flyttade han in i en annan kärleksrelation, precis som eld blir ljus. Eld konsumerar, men ljus välsignar. Vi vet numera inom fysiken att den yttre "elden", solen, består av väteatomer som smälter in i heliumatomer, en sorts "död", och den energi som släpps i fusionen är det ljus vi lever med. Vi kan tänka oss att också vi, när vi "dör", omvandlas till ljus.

Så om den evige bara är en kärleksperson på grund av en "död" inför ett alternativ att vara jag-för-mig-självt som en förbrännande eld till ett "liv" i ett evig kärleksutbyte med sin son, så är det säkert lika för alla som skapas i hans avbild. För personer kan bara bli medvetna genom att konfronteras med alternativet att endast leva ett jag-för-mig-liv. Det är därför som Jesaja säger att Gud "skapat ondskan" (45:7). Ond är bara en person som uttrycker och manifesterar jag-för-mig-självt och god är en person som uttrycker jag-för-andra.

Om nu Gud måste ha det klart för sig själv när det sägs att han "inte kan ljuga" och därmed uttrycka en självupptagenhet, så måste varje skapad person konfronteras och ha det motsatta som alternativ att "svälja upp" med den andra motsatsen, det goda valet. Därför kunde Gud när han skapade personer, bara göra det till personer som har sin frihet i de motsatta alternativa valen.

Således "skapade han ondskan" som det andra nödvändiga alternativet som "svaldes bort" i honom, och han kan inte skapa personer såsom personer utan denna sin valfrihet. Lucifer var den första personen som avslöjades av skrifterna som gjort perfekt i Guds bild (som vi alla är). Genom att vara så fascinerad av sina egna perfektioner (Esek. 28: 11-17) att han valde att vara en jag-för-mig-självt-makt, till och med att vilja tillgodogöra sig Guds tron (Jes. 14:12-15), blev han exponenten för det motsatta, "felets anda". Hans natur, motsatsen till Gud, blev utkastad ur himlen.

Frihet från ett oberoende jag

I bönen liv och meditativa tillstånd ser du snart denna stora grundläggande sanning: det finns inte något sådant som ett oberoende jag, för det finns bara ett jag i universum. Under min uppväxt på 1960-talet gällde en psykologi som inspirerade oss till ett förverkligande av ett oberoende jag. Det ledde till ett sorts helvete. För Lucifer, nu kallad Satan, var detta den enda sanningen: att föreställa sig att han var oberoende. I själva verket förblir han för evigt Guds praktiska agent, fixerad i sin negativitet, som han ständigt subtilt erbjuder oss som alternativ till friheten i Gud.

Så använder Gud honom i sin mycket nödvändiga förberedelse av vad han hade planerat redan före världens grund - att ha ett stort familjeföretag av söner och döttrar, skapade personer som han själv, med vilka han skulle hantera och utveckla universum, tillsammans med sin son (Heb. 1: 2; Rom 8:14).

Dessa söner och döttrar måste komma till medvetande om att vara personer genom att konfronteras med de nödvändiga motsatserna. Vi ser också hur, medan de fick alla Guds rikedomar av godhet i trädgården, det fanns ett träd som de inte får röra. Annars skulle de bli av med de skapade privilegierna som hans söner och döttrar. Felaktighetens ande är redan här aktiv.

Gud avsåg att locka dessa första två, Adam och Eva, att välja satans jag-för-mig-själv och ta vad Eva blev lurad till att tänka skulle vara fördelaktigt för ett oberoende. Genom närvaron av denna utkastade djävul i form av en blyg och resonabel orm, skulle så den mänskliga familjen lära sig dess djupt motsatta natur. Motsatsen var "denna världens Gud" som vi ser dominerar våra samhällen globalt idag.

Detta hände med dem (oss) genom att ta emot och äta den falska frukten medan att delta i det andra trädet, livets träd och äta dess frukt skulle innebära att få evigt liv (1 Mos 3:22). Detta visar att frukt får vara symbol för att få Kristus, vårt eviga liv, fria från föreställningen om det oberoende jaget. Att äta den falska frukten innebar att få den motsatta formen av liv som verkligen är döden, naturen av jag-för-mig-själv.

Paulus beskriver i Efesierbrevet 2: 1-3 hur det blir ett faktum för oss fallna människor, att vi faktiskt inte uttrycker en egen natur (det finns uppenbart inte något sådant) utan vår falska fars natur, som uttrycker sina behov och begär genom våra liv. Och Jesus vänder rampljuset på detta faktum när han berättar för de självrättfärdiga fariséerna i alla tider, de som sköter religionerna, att: "Ni är av er far djävulen, ni gör det er far begär !" (Joh 8:44)

Således avslöjade Jesus en gång för allt detta att vi människor med våra mentala förmågor och vår sinnliga aptit har aldrig haft en egen natur. Vi är antingen sådana som "tar sin natur från Gud och är hans barn" eller "tar sin natur från djävulen och är hans barn ..." (1 Johannes 3:10).

Därför uttryckte vi Satans lustnatur i alla dess former (köttets verk), som inte var vårt utan hans. Under våra fallna dagar samarbetade vi lätt ("som din far kommer du att göra"). Han, Satan, var syndaren, men vi var helt och hållet som tillhör till honom och var på väg mot ett liknande öde. Således avslöjade Jesus en gång för alla detta och det är bärande för hela det kristna evangeliet.

Här ser vi djävulens subtila bedrägeri, som är viktigt att fatta för att vi ska kunna komma till en slutlig förståelse för vilka vi verkligen är. Satan lurade oss att tro att vi är oberoende jag, feltänkta egon, även om han själv tror på denna lögn.

“Han, den stora draken, den gamle ormen, som kallas djävulen eller satan, och som bedrar hela världen” -- Uppenbarelseboken 12:9 är en viktig textbit i detta sammanhang och visar att Satans huvudoperation är att han "lurar hela världen" -- att få oss att individuellt, socialt, intellektuellt, kulturellt, även religiöst tro att vi är något som vi inte är. Vi tror därför att vi själva begår dessa synder, och är besatta av dessa begär och negativa svar, och vi blir lurade att försöka komma tillrätta med genom plågsam skulderfarenhet och asketiska riter för tillfällig lättnad. Vi skjuter upp Jesu frälsning för att först på egen hand ta oss an skuldbördan. En rysk bönefader som Theophan skriver typiskt för denna påverkan: "Låt oss alla följa Herren som kallar oss ! Men först måste vi känna något svårt och betungande för oss. Vi måste känna att vi har många synder, och att dessa synder är allvarliga. Ur denna känsla föds behovet av att söka lindring. Tron kommer då att visa oss att vår enda tillflykt är hos Herren och Frälsaren, och våra steg kommer att riktas mot Honom. En själ som önskar bli frälst från synder vet vad den ska säga till Herren: "Ta min tunga, syndiga börda från mig; och jag skall ta på mig ditt lätta ok."

Det är ett begripligt misstag men skapar en förvirring och motsäger Kristus som lever i oss och som oss med sin ande. Vi borde formulera syndabekännelsen mer bibliskt: "Jag bekänner inför Gud allsmäktig och er alla att den gamle ormen som kallas djävulen, har lurat mig och oss alla till synd alltifrån begynnelsen. Men vi vet att Jesus Kristus på korset räddat och borttagit all synd, förgången, nuvarande och all kommande." Synderna är satans, bördan är hans ! Men sannerligen uttryckta av oss när vi är lurade till att gå med ett oberoende jag. Han opererar detta bedrägeri i oss, som om det var vi som är orsaken och därmed bärare av bördan. Men det är han, den gamle ormen, maskerad som oss.

Därför frågar vi alltid: "Vem är det som tänker, som begär, som låter begäret gå till manifesterad handling?" När vi vänder oss till Jesus Kristus faller masken av, bördan lossas, och efter att ha gråtit i tacksamhet en stund är vi fria från motsatsernas spel för Gud är kärlek, ingenting annat än kärlek. Illusionen är över.

Vi ser att Guds enda syfte är att avslöja denna lögn av oberoende jag. Eftersom vi är Guds söner och döttrar som hans sätt att uttrycka sig i universum, måste vi lära oss och dricka till dess bittra djup den stora lögnen om det oberoende jaget, en djupt smärtsam lögn för upphovsmannen alla till lögner.

Faktum är att vi alltid kan överföra det vi är eller tror att vi är till andra människor, och så gjorde satan. Han gjorde det så att vi, hans skapade medvarelser, tror normalt att vi själva bara väljer och handlar, bedömer och gör våra egna saker med våra egna öppna sinnen och "naturligt" fungerar som självuppfyllda jag. Vi till och med lär ut det i skolor och i familjerna. Lögn! Vi måste lära oss och uppleva det som grovt självbedrägeri. Botemedlet är bön och liv i Kristus. Detta kan då förändra vårt liv så att vi inte luras igen. Vi blir alltså inte bara räddade, utan säkra söner och döttrar. "Stå fasta" säger Paulus, "då Kristi frihet har gjort oss fria så att vi inte längre är förvirrade av slaveriets ok." (Gal 5:1)

Stegen vi tar

Man kan om man vill se de olika steg vi tar in i Kristi frihet från misstagets felidentifikation. Ett första "små-barn-steg" (1 Johannes 2:12,13) har vi när våra ögon öppnas av lagen och vår yttre syndighet blir tydlig för oss. Vi ser nu, vilket den sekulära kulturen alltid förnekar, att en felaktig föreställning om ett oberoende jag är orsaken till synden i vårt liv. Därför är vår enda förståelse för Kristi försoningsoffer att han måste dö på korset. Guds Ande gav oss det nya livet som en gåva, inte genom mänskliga ansträngningar. Men vi ser Jesus Kristus som en person som är separerad från oss och som dör på korset. Hans död bevisas av blodet, att han går till helvetet för oss (Apostlagärningarna 2: 23-24, 27) och är "uppstigen från de döda sin Faders härlighet" (Rom 6:4). När vi tar emot honom och bekänner honom genom tro (Johannes 1:12; Rom 10: 9) vittnar Anden för oss (Rom 8:16) att vi är "motiverade av tro" och därmed har fred med Gud.

Men mycket viktigare än detta första "barn-steg" är att Gud genast börjar bli den troendes eviga syfte som genom Anden börjar uttrycka kärlek i vår mänskliga form. I vår okunnighet och vår falska idé att vi har en egen natur, tror vi att det är vi som älskar honom, vilket är en omöjlighet. Istället är det en annorlunda gudskärlek som är Andens, som nu bor inne i oss och manifesterar sin natur genom vår mänskliga utrustning.

Vi tänker på Rom 5:5 -- "Och detta hopp om räddning kommer inte att bytas i besvikelse, för vi vet hur mycket Gud älskar oss. Han har ju gett oss sin heliga Ande, som fyller våra hjärtan med hans kärlek." Vår nya födelseupplevelse är ju att vi älskar honom. När våra ögon är öppna för det skriften säger upptäcker vi att det är hans ande-givna kärlek som vi älskar honom med. Anden har helt enkelt börjat vara sig själv i vår form !

"Guds kärlek sprider sig in i våra hjärtan genom den Helige Ande som ges till oss." Vi är "nya skapelser" (2 Kor. 5:16, 17), och genom hans operativa natur i och som oss lever vi inte längre jag-för-mig-själv, utan jag-för-honom. Genom hans ande ser vi alla människor, till och med Jesus själv som ande (inte kött) människor och faktiskt ses alla saker i ett nytt ljus som materiella manifestationer av det osynliga (2 Kor. 5: 15-17).

Men nu börjar vårt verkliga problem. Syndaren är borta för all tid, Kristus har segrat genom sin Ande verksam i oss och genom oss. Men hur är det med det falska jaget som verkar fortsätta att synda? Synderna, produkterna, är inte längre vårt problem. Däremot är tillverkaren ett problem -- det verkar vara vårt syndiga jag, fortfarande aktivt.

Vi som är desperata efter Guds fullhet i våra liv börjar nu uppleva ett andra och djupare elände. Den dömda syndarens elände är hans synder. Det djupare eländet från den återfödde är hans uppenbarligen inkonsekventa jag! En radikal avvikelse oroar honom alltmer. Han känner tack och lov att godhet, rättfärdighet, fortsätter flöda från honom i ny kärlek, glädje, frid och självkontroll. Han är snabb att säga att de är inte från honom utan är Andens frukt som nu manifesteras i hans nyfödda liv (Gal 5:22, 23). Bra saker fortsätter från honom som är frukten av den goda Anden. Men dåliga tillstånd och handlingar också uppenbara vilket måste innebära att han har en viss dålig natur som uttrycker dem. Så då säger han att han uppenbarligen är tvådelad.

Detta är vad som har kommit att dominera kyrkan, det tros och accepteras av den troende. Om det goda kommer från Anden, varifrån kommer det dåliga? Svaret är förmodligen en dålig natur fortfarande i mig. Men det finns ett bedrägeri här. Vi människor hade nämligen aldrig en egen natur ! Vi skapades för att innehålla och manifestera Gud i hans gudomliga natur (2 Pet. 1: 4).

Helt klart är att vi tillfälligt manifesterar moraliska svagheter. Men vi tillskriver falskt dessa till våra mänskliga jag. Vår fråga borde vara denna: om vi inte tillskriver oss själva vår godhet utan till rättfärdighetens ande, varför tillskriver vi oss själva de moraliska svagheterna? Varför ange våra mänskliga jag som orsak?

Vi har blivit förvirrade och grumliga i hjärta och hjärna. Så här är vår ångest, och vi kan se Guds perfekta syfte. Såvida vi inte ser och upplever syndernas synd, lögnen i det oberoende jaget, och har kommit till en upplevelse av desillusion och till och med hat mot det -- som Paulus i Rom. 7:14-24: "Mitt eget sätt att handla är en stor gåta för mig: Jag vill göra det som är rätt, men gör det ändå inte. Och jag avskyr att göra det som är fel, men gör det ändå ständigt. Jag erkänner alltså att lagen är god och att jag egentligen vill följa den, men ändå gör jag fel..."

När vi väl vet den totala sanningen inom oss själva återgår vi inte till falskheten i det oberoende jaget mer än en räddad syndare återgår till sitt syndiga tillstånd (1 Johannes 3:9). Vi kan fångas upp igen i en viss synd, men aldrig mer vara under ockupation av den syndens natur - där är skillnaden mellan synder och synd. Vi måste få detta klart för oss.

Därför har det varit nödvändigt att vi människor, som för evigt är spontana uttryckare av guden med självutgivande kärlek i sin innersta natur, måste först ha smakat av rötterna i den bedrägliga självtillräckligheten för att sedan kunna bli kärlek.

Alla människor har sökt befrielse från självbedrägeriet i en "hunger och törst efter rättfärdighet" (Matteus 5: 6). Till och med den perfekta människan, Jesus, Guds Son, konfronteras i fyrtio dagar med misstagets ande, djävulen, som "drivs" till konfrontationen med sanningens ande i honom (Mark 1:12). Och det tog honom länge med en sådan intensitet att han inte ens saknade mat. "Under 40 dagar och 40 nätter åt han ingenting, och han blev till slut hungrig", Matt 4:2. Även han var tvungen att "smaka" det bedrägeri av synd, som vi människor svalde.

Äntligen fungera som ett verkligt och befriat jag

Så vi passerar vi slutligen genom Romarbrevets port, kapitel 6 via kapitel 7 till Romarbrevet 8 ! Kapitel 6 var tillämpningen av Paulus andra radikala uppenbarelse om Kristus på Golgata (Gal. 1: 11-12), och betydelsen av de två nivåerna av memorering vid Herrens kvällsmat, vinet som symboliserar blodet för syndare, det brutna brödet som symboliserar den kroppen som uppstår för de heliga.

Paulus flydde från Damaskus eftersom han under hårt tryck inte visste hur han skulle stå bland andra som en räddad med Kristus levande i sig och som sig. Så hans vänner var tvungna att hjälpa honom med en repkorg. Han "drevs" till Arabien i tre år som ett resultat av denna inre omställning.

I Arabien såg Paulus och lärde sig identifiering med Kristus i sin fulla betydelse: "Men vad jag än gör, är det kärleken från Jesus Kristus som driver mig. Jag vet ju att Kristus har dött för alla människor, och att alla som tror på honom har dött tillsammans med honom". Och: "Det gamla livet är borta, och något nytt har börjat. Detta nya liv kommer från Gud, som försonade oss med sig själv och gjorde oss till sina vänner genom det som Kristus gjorde." (2 Kor 5:14,21)

Korslogiken är tydlig. Om han, Gud manifesterad i en ung man, hängde där på korset som oss, representerade hans kropp allas våra kroppar. Men vad uttrycker våra kroppar? Vad är arten av dess ande? Mest självupptagenhet och synd. Döden kan bara vara en befriare. Men Gud gjorde nu sin syndlösa son till "synd för oss." Genom hans utgjutna blod "bar han våra synder", som inte var hans och försonade dem i hans blod. Han borttog världens synder.

Men Paulus säger att han faktiskt blev synd i den heliga naturen som representerar vår, eftersom våra kroppar uttrycker denna syndens natur och därmed är "synd." Inte konstigt att han ropade: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Men, som Paulus sa, om Kristus dog som oss, och uttryckte vår ande i sin kropp, gick denna vår ande ut ur hans kropp, när han dog. För en död kropp har ingen ande.

Och så gick därför synden ut ur våra kroppar. In i den döda kroppen i graven kom hans egen ande, och därmed också in i våra kroppar. Paulus kunde därför säga i Romarbrevet 6:10 "Vi vet att vårt gamla jag spikades fast på korset tillsammans med honom, för att synden skulle förlora sin makt över oss. Därför är vi inte längre slavar under synden. Vi anser oss "verkligen döda vad gäller synden."

Romarbrevet 6 är presentationen för oss av vår befrielse, genom Kristi kropps död, befrielse från syndprincipen. Det innebär frihet för oss, och vi som tror kan nu säga att det är så för oss själva. Men vi säger kanske inom oss själva: "Jag säger det, men det: fungerar inte riktigt bra inombords i mig!" Det betyder att jag räknar på att det är så och säger det till mig själv och andra. Men detta skiljer sig från att erfarenhetsmässigt inse det. Det finns en skillnad mellan mig som säger t ex att jag tror att jag har en bok i mina händer och mig som säger att jag har en bok i mina händer!

Det betyder att jag inte riktigt är säker. Så ärlig Paulus är ! Vi hör det i det desperata ropet från Romarbrevet 7: "Jag säger att jag är död för synden, men det fungerar inte! Eländiga människa som jag är ! Vad är fel?" Golgatas faktum är inte bra för mig såvida det inte blir en Golgata-upplevelse. Det gör det inte. Det är därför Romans 7 är skriven i presens (Rom. 7: 7-24), även om Paulus just har sagt att det var ett förflutet faktum för honom (Rom. 7: 4-6).

Eftersom vi alla går igenom Romarbrevet 6 via kapitel 7 för att komma till romarna 8, och bara de som har kommit igenom kan ärligt dela uttalandena från Romarbrevet 8:1-2, kan Paulus inte säga det till oss, så han identifierar sig med oss i vår snubblande, sökande, vacklande promenad -- tills vi själva ärligen kan säga de två första verserna med honom. Äntligen fungerar vi som ett verkligt befriat jag.

Till sist tänds ljuset och det mycket enkelt. "Varför fortsätter jag att göra saker jag har gjort och inte göra det jag vill göra?" Nu är hemligheten avslöjad och svaret uppenbart. Det var synd som gjorde dessa saker i mig och fick mig att göra och få dem. Ja, synd, men inte jag !!

Det var flashen av andeljus. "Jag ville inte göra dessa saker, så det var inte jag som gjorde dem!" Vem var det då? Varför? Uppenbarligen den inkräktaren som först kom in i mig genom fallet i trädgården och gjorde mig till sin bostad. Det var inte jag, utan "synden som bor i mig", som han upprepar två gånger i Romarbrevet 7:17 och 20. Det var synden själv, satan i sin egen natur, som verkade i mig. Men genom hans stora bedrägeri har han fått oss alla, från och med Adam och framåt, att tro på bedrägeriet ! Men jag är bara ett kärl, en gren, ett tempel, en slav, en kroppsdel. Göraren är den jag innehåller !

Och så såg Paulus det. Han hade, som i Romarbrevet 6, sett i sitt Arabien denna totala betydelse av Golgata -- nämligen att Kristi kropp representerade vår kropp. Och när han dog, gick synd-anden ut från hans kropp likaväl som vår. I hans uppståndelse kom så hans egen ande av sanning i stället för den falska lurendrejeri-anden. Detta gäller för evigt. Paulus fortsätter med sina utrop av glädjande tacksägelser i Rom 7:25 ända fram till sitt uttalande om vem han nu är: utan någon som helst ytterligare fördömelse ! (Vad än tempelreligionen då och senare håller fast vid.)

Vi frigörs därigenom från lagen (den fasta principen) och får leva av och för livets ande i Kristus. Vi frigörs i honom från all synd och död, från den stora lögnen av ett oberoende, självförlåtande jag. Nu är det Kristus som bor i oss (Romarbrevet 8:8,9)

Hela nyckeln till detta ligger i förståelsen att vi människor aldrig hade en självopererande, självförsörjande natur, utan skapades enbart för att uttrycka Gud som oss, i vår natur. Men notera: vi blev medvetna, fungerande människor först när vi lät oss frivilligt, men helt lurade, bli tagna i fångenskap av den felaktiga anden. Egots tidsålder av rädsla och våld började.

Sedan, genom vår sista Adam och hans Golgatadöd och uppståndelse, byter vi tillbaka till vår första sanna ägare och är vid liv i den rena enkelhet som finns i Kristus, vårt nya Kristus-jag. Många troende känner till och gör även ärliga och ödmjuka anspråk på Kristi verklighet i sig, som i Efesierbrevet 3:17. Vi visste dock inte om den grundläggande verkligheten, den tidigare andliga operationen genom Satan-synden som bodde inom oss och felaktigt fick oss att leva i sveket, i ett självverkande individuellt jag som världen fortfarande lider av.

Vi hade alltså blivit falskt lärda att vi har liksom en deposition av synd i vårt mänskliga jag och måste därför bedriva ett kontinuerligt krig individuellt, ensam eller med kyrkans hjälp, via asketism och religiösa strategier för att leva i någon form av fortsatt liv.

Ändå säger uppenbarelsen att det aldrig har varit något fel med våra mänskliga jag ! Hur Gud skapade verkligheten som "mycket bra." Allt som senare hände med oss var missbruk av en satan-gud, och nu, genom Jesus Kristus, rätt användning av vår sanna Kristus-natur. Detta innebär att vi på biblisk grund djärvt kan acceptera oss själva som att vi alltid har haft rätt, alltid har varit rena i Gud. Vi var tidigare i falska händer men är nu i goda händer.

Köttet, Paulus vanliga term för vår mänsklighet, är inte något ont i sig. Köttet har sitt rätta ägande av gudomlig ande, liksom fallet är med Jesus som är Gud uppenbarad i köttet. "Vet ni inte vad som står skrivet i er lag?" säger Jesus: "Jag har sagt att ni är gudar." (Joh. 10:34) Med oss hade det blivit "syndigt kött", men sedan i Kristus fördömdes synden i köttet (Rom. 8:3), och "de som tillhör Kristus har korsfäst köttet med dess lidelser och begär" (Gal. 5:24); och "det liv jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son" (Gal. 2:20).

Köttet som mänsklighet är naturligtvis alltid tillgängligt för frestelser genom sina begär (Gal. 5:16-18), och kan fånga oss om vi dåraktigt återgår till att kämpa med egen ansträngning. Men om vi fullt ut erkänner Kristi Ande som uttrycker sig som oss/genom oss, har den gamla dragningskraften av synd och "du borde inte"-lagen i vårt bedragna jag ingen ytterligare kraft (Gal. 5:18). Köttet är inte i sig en ond agent mer än ögat är ont i sitt seende. Det är begären som är onda, inte köttet eller ögonen. Som Johannes säger: "Världen lockar ju ständigt med att vi ska tillfredsställa våra fysiska begär, att vi ska kräva att få allt vi ser, och att vi ska skryta över oss själva och det vi har. Men sådant kommer inte från Fadern, utan från världen. Och den här världen ska gå under med alla sina frestelser. Men den som gör Guds vilja ska leva för evigt (1 Joh 2:16-17).

Vi behöver en utvidgad förståelse av Kristi fullständighet, bortom alla motsatser, uttryckt genom vår mänsklighet, med en tillväxt som i 1 Petrus 3:18 : "Han dog för att ta straffet för våra synder, en gång för alla. Ja, han som aldrig hade gjort något ont, dog för att vi onda människor skulle få förlåtelse och kunna komma till Gud. Hans kropp blev dödad, men Guds Ande gjorde honom levande igen."

Vi måste också inse den ständigt växande överensstämmelsen med Hans avbild uttryckt i vår mänsklighet: "Jag vet ju att även om min kropp bryts ner av lidande, så förnyas mitt inre dag för dag. 17 Och de små och kortvariga problem jag just nu möter är ett lågt pris för att en dag få del av den eviga och underbara härlighet som Gud har berett åt oss som tror." (2 Kor. 4:19)

I Rom. 8:29 ser vi också: "Och det goda Gud vill, är att vi ska bli lika Jesus, hans Son. Gud bestämde nämligen redan från början att de som tackade ja till att få tillhöra honom, skulle bli lika Jesus, så att Sonen skulle bli den förstfödde i en lång rad med syskon". Vi har således räddat och återvunnit våra mänskliga jag från all skuld hos oss själva och de falska fördömelser vi levde i medan vi var i ett Romarbrevet 7 bedraget medvetande om vår skuld. Vi lever oskyldiga och helgade som Paulus sade i 1 Thessalonikerbrevet 5:23. Vi återvinner våra mänskliga jag, dödliga i det fysiska och därmed förblivande i vår värld för att vara ett ljus i den, men heliga i vår ande – jag uttryckt i våra själar och kroppar (Hebr. 10:14-22).

Kristus är Vägen och Vägen är lydnad, inte gärningar, utan tro.

Tron är som en port. Vissa, periodvis majoriteten av människor i vårt samhälle, går aldrig ens nära denna port. Men det som skänks varje vandrare som går in genom porten handlar om alla människor, ja hela skapelsen, hela universum. Porten öppnar till den verklighet i vilken vi alla verkligen är.

Det är därför vår verkliga lydnad är den som Paulus talar om i början av första kapitlet i brevet till Romarna och i slutet av sista kapitlet (Romarbrevet 1:5 och 16:26) – lydnad, inte religiösa goda gärningar, vare sig de är församlingsmässiga eller individuella asketiska egenansträngningar -- utan medveten tro, som endast kräver vårt innersta uppriktiga erkännande av den faktiska sanningen om vår Herre Jesus Kristus som den är given oss av honom.

Detta är en lika verklig trosförbindelse som vår första handling av frälsande tro, som sedan frambringade Andens vittnesbörd. Men denna andra trosförbindelse kan sägas vara svårare och mer radikal än den första. Varför? Jo eftersom den första trosförbindelsen bara gällde våra synder och deras grepp om oss och den skuld och rädsla som de med rätta frambringar. Denna andra överlåtelse är själva oss själva, allt vi är, den uppenbara upphovsmannen till synderna, och jaget -- allt vi har.

Det är därför denna ytterligare totala överlåtelse, där man lämnar all beskrivning av Gud bakom sig, inte kan göras helt och hållet förrän vi verkligen insett det grundläggande faktum, genom Ordet bekräftat av Anden och Kristi personliga närvaro, att vi aldrig haft ett falskt självhandlande jag. Fram till dess är detta obegripligt, lika obegripligt och ogripbart som det indiska advaita är för teisten, något som den franske benediktinermunken Henri le Saux fick erfara under sin trosresa.

Att kämpa mot sin synd och sköta sitt liv autonomt, var och en på sin egen isolerade resa, var satans lögn. Vi var aldrig mer än behållare, kärl, grenar etc., utan något sådant självförlitande, självhandlande jag. Därför är detta andra steg, eller snarare detta frihetliga framsteg, bara ett erkännande av ett givet faktum om oss som deltagare i Kristi 2000 år gamla kroppsliga död och uppståndelse.

Detta är allvarligt och radikalt eftersom vi de existerande kyrkorna har haft dessa vilseledda uppfattningar om våra oberoende jag i aktion, i behov av familj, församling och organisationer och det inkluderar vad vi kan kalla våra "goda" religiösa och samhällsliga jag. Det är naturligtvis radikalt att i sin helhet se att allt det goda vi har gjort genom vår självaktivitet inom samhälle och kyrka som satans -- om vi vill den "goda" aspekten av det falska Edeniska trädet med kunskap på gott och ont. Det är lika radikalt som när Jesus säger till de religiösa prästerna: "Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Gå härifrån och försök förstå vad Gud menar när han säger: 'Jag vill hellre att ni visar varandra kärlek, än att ni offrar till mig.' Min uppgift här på jorden är att föra syndare tillbaka till Gud, inte att ta hand om dem som redan följer hans vilja. Det är inte de friska som behöver en läkare, utan de sjuka."

Att försöka vara och göra gott är alltså lika mycket en produkt av vår sataniska självupptagna natur, uttryckt av oss i ord och handling, kultur och samhälle, som av våra "dåliga" handlingar. Perfekt köttsligt liv är i själva verket perfekt synd. Paulus sa i Romarbrevet 7:21 att "när jag vill göra gott, är det onda närvarande hos mig", och att det var en "lag", en fastställd religiös princip, från vilken han själv inte kunde undkomma. Med detta menade han att även om beslutet att göra gott var rätt ("att vilja är närvarande hos mig" - Rom. 7:18), var det faktiska försöket att "göra gott", även om det var okänt för honom själv vid den tiden, samma självupptagna, självförlitande ande som verkade i hans till synes goda självvansträngningar (Fil. 3:4-6).

Precis som en äppelkärna bara kan frambringa ett äppelträd, med äpplen som dess enda frukt (vissa kanske goda att äta och vissa inte), så kan även den sataniska säden bara frambringa satanisk frukt, en del relativt god och en del relativt dålig. Därför kan vi inte helt enkelt ge upp hela vårt jag och gå in i vår relation med Gud förrän vi vet att det aldrig funnits något gott i oss själva (Rom. 7:18) – det vill säga, förrän vi känner lögnen om det oberoende jaget. Vi behöver höra det bibliska budskapet, smälta det, övervinna den falska identiteten vi lurats att föreställa oss.

Vi förolämpar dock våra medtroende i de kristna kyrkorna mycket när vi gör sådana trosuttalanden som detta: "En gång bara satan – jaget, nu bara Kristus – jaget." De tror fortfarande att vi har en syndig natur och kan svårligen lita på evangeliet. Det är också mer bekvämt att ha den gamle Adam kvar i sig. Då finns en arbetsuppgift för både det autonoma jaget och den förmedlande kyrkliga verksamheten.

Som ett resultat av denna inkongruens och omognad kommer motståndet främst från kyrkornas teologer, biskopar och pastorer som så länge varit vana vid det religiösa självfördömandet av våra uppenbara och envisa synder och misslyckanden. För dem och sortens kristna som lyssnar till dem är det snarast hädelse att säga att ingenting någonsin varit fel med vår mänskliga identitet, att Guds skapelse är verkligt god, inklusive bedrägeriet som vår fria vilja utsätts för.

Det är därför denna primitiva tro, egentligen bara erkännandet av faktum i Kristus, med rätta kallas av Kierkegaard, den store danske kännaren av det mänskliga jaget, för "trons språng". När det tas måste det vara lika allvarligt och öppet bekänt och en gång för alla erkänt som sanning som vårt trossteg in i att ta emot Kristi borttagande av våra synder var. När det väl avlagts är det som det verkliga äktenskapslöftet.

Vi behöver komma till den punkt då vi slutgiltigt följer hans kallande på oss och erkänner att jag, just jag har blivit korsfäst med Kristus och därmed, i hans död från synden, har även jag dött från synden för han är nu en inneboende. Och sedan kan vi säga "likväl lever jag" i Galaterbrevet 2:20. Men nej ! Det finns ingen sådan sann beteckning för självständigt liv och därför, med Paulus, kan vi säga: "ändå lever inte 'jag', utan Kristus lever i mig", där det tidigare hade varit satan som levde i mig.

Andens vittnesbörd, trons substans som i Hebreerbrevet 11:1, kommer när tron är tillräckligt etablerad för att ta emot den. I 1 Johannesbrevet 5:10-12 är det inre vittnesbördet en given del av tron: "Alla som tror på Guds Son håller fast vid det som Gud har intygat är sant. Den som inte tror på vad Gud vittnar om sin egen Son påstår att Gud ljugar. Och detta är vad Gud har intygat: att *han har gett oss evigt liv och att det livet finns i hans Son*. 12 Den som lever i nära gemenskap med Guds Son äger livet, men den som inte lever i gemenskap med Sonen har inte livet.

Så medan vi tror, ger Anden vittnesbördet. Ibland tar det tid – för mig många år. En elev sa till mig efter en lektion att Jesus väntade på mig. Jag hade talat om att kristendomen var en väg av många. Flickan betonade att Jesus var Vägen, inte en av flera vägar och att han väntade på mig. Jag glömde inte vad hon sa och flera år senare såg jag att han levde mig, inte jag som sökte bland vägar och trosformer. Jag kunde säga enkelt och uppriktigt: "Ja, det är verkligen Kristus, i mig, som uttrycker sig i min form – Han som jag, Han lever, tänker mina tankar, talar mina ord, gör mina gärningar."

Detta var så totalt klart och uppenbart att jag för en tid nästan trodde att jag var Kristus! Det spelade ingen roll. Huvudsaken var den inre igenkänningens härlighet som slog sig ner och förblev inom mig och naturligt blev mitt dagliga liv.

Det som följer i våra praktiska vardagsliv sedan igenkänningen startat blir det verkliga svaret på denna första fråga om "antropologi". Vilken sorts människa är du nu när det är fastställt genom Ordet och inre vittnesbörd att ditt verkliga inre jag är "Kristus i mig" ? Hur fungerar du nu faktiskt som människa?

Paulus fick till det fint i sitt Galaterbrevet 2:20-uttalande, "men inte jag, utan Kristus lever i mig." Han säger inte bara 'lever', som om du vore Kristus. Du är fortfarande lampan – men numera uppslukad av att reflektera ljuset. Men fortfarande lampan genom vilken Jesus Kristus lyser.

Men nu – vilken annan förståelse av lampan! Nu är den inte längre en smutsig otydlig lampa under ständig teologiskt och sekulärt ifrågasättande, en religion många skäms lite för och som framstår som lätt löjlig, artigt tolererad på grund av idehistorien och höga kyrkliga ämbeten, men alltid med misstänksamhet och ofta fördömelse.

Du accepterar dig själv nu som ett rätt jag -- han som lever dig. Om du är tillräckligt bra för att Han ska acceptera och bo i dig och uttrycka sig genom dig, ja då är du tillräckligt bra för att acceptera dig själv precis som du är. Det är kanske den viktigaste och mest revolutionerande insikten en kristen kan få ur Romarbrevet 7:17 -- "Därför är det med andra ord inte min vilja som styr mig, utan synden som bor i mig!"

Trots att det är så främmande för den moderna världen att tänka så, har du enligt Skriften aldrig varit en "dålig" person i din av Gud skapade mänsklighet, lika lite som du varit ett "gott" jag. Inte heller var du ett av karma betungat och befläckt jag, som om något hade förgiftat min mänsklighet – mitt varande som människa.

Du kan acceptera dig själv eftersom det goda är uttryck för den gudomliga Kristusnaturen i dig/som dig, det eviga logos och dao som Jesus Kristus manifesterar. Det har skett en förändring av gudom, en förändring av ägare och operatör, inte en förändring av min mänsklighet – förutom att min fysiska kropp är den dödliga delen av mig i vilken jag längtar efter en förändring till frihet från begränsningens lidande. Men så behövdes begränsningen för denna insikt och längtan. (Rom. 8:23-25; 2 Kor. 5:1-8).

Så du är äntligen fri att vara. Där du brukade leva i ett ständigt varnande rött ljus om dina och många andras felsteg, svagheter och envisa misslyckanden, lever du nu i ett grönt vaket ljus med Jesu Namn på dina läppar och i ditt bedjande sinne. Du tänker dina tankar, gör dina val, dina dagliga sysslor -- nu alltid som rätt, aldrig fel, även då du väljer om och gör rätt. Du vägrar ägna dig åt den gamla känslan av självmisslyckande som sveper över de flesta människor i vår skuldyngda och självupptagna kultur, särskilt de unga stirrande på sina telefoner.

Omöjligt är nu det gamla falska medvetandet om ett separat ego, ett isolerat självförsörjande jag som till synes styr sig självt och bara då och då "hjälpt" av Herren, och så ofta lurat av satan. Nu accepterar du dig själv och agerar fritt som ett helt jag eftersom jag har det där fasta inre vittnesbördet om att det faktiskt är Han som är jag.

Detta gör ditt nuvarande dagliga liv helt "naturligt" och praktiskt, du följer det eviga dao som alltid är i harmoni och handlar utan att handla (wu wei). Du är bara dig själv, du vet att JAG ÄR !

Vad än du gör under dagen, frisk eller sjuk, fattig eller rik, anställd eller arbetslös -- innerst inne vet du att Filipperbrevet 2:13 är orubbligt: "Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske." Detta blir nu kontinuerligt sant för dig. Det är Han som verkar i dig "att vilja och göra efter hans goda vilja", och du förvandlar frimodigt din "fruktan och bävan" i Filipperbrevet 2:12 till den sorts tillförsikt som Johannes talar om i sitt 1 Johannesbrev 4:17: "Däriigenom är kärleken fullkomnad hos oss, att vi hava frimodighet i fråga om domens dag: ty sådan Han är, sådana är också vi i denna värld."

Ibland kan det verka som om detta med att leva som Kristus i sig liknar en yrkesutövning. När vi utövar våra yrken påminner vi oss inte ständigt om att vi är snickare, rörmokare, advokat, läkare, professor, sjuksköterska, domare eller hemmafru. Nej vi gör bara jobbet som sådant, så gott vi kan. Vi uttrycker egentligen den kunskapen i yrkena som inte var en del av vårt mänskliga jag, men som vi hade önskat, accepterat och utbildat oss för, som via studier och praktik etablerade sig så att vi kallar oss själva vid namnet på yrket vi har. Så även nu, som kristna säger vi inte alltid att vi är Kristus och Kristus lever som oss. Vi gör det bara utan att missionera om det eller deklarerar det för alla vi möter.

Paulus menar att ingen av oss ska ta emot någon fördömelse av sig själv (Rom. 8:1), eller tvivla på att det är Han som nu lever som oss. Detta täcker hela ditt spektrum av aktivitet i sinne och kropp, vilka omständigheter du än har i din vardag.

Det känns väldigt nytt för många troende att följa Rom. 8. Många har gamla misstankar om missbruk av sig själv – vare sig det gäller kroppsliga aptiter som tidigare missbrukats, reaktioner på frestelser, reaktioner i form av störda, negativa känslor om situationer, förhållanden eller människor, eller ifrågasättanden. Det blir nytt och radikalt för många att acceptera det faktum att Han, Jesus Kristus Guds Son, har tagit över mig. Ett nytt bud gäller nu: du ska inte tvivla eller ifrågasätta !

Det är ju nämligen Hans sak att behålla det Han har tagit i besittning. Han har tagit dig i besittning. Du valde inte Honom. Han valde dig (Joh. 15:16). Det åligger sålunda på Honom att bevara dig. Visst kan du ifrågasätta Hans val. Men vi är Hans val, så vi kan be kontinuerligt, skratta och gå fria.

Augustinus säger: "Jag älskar Gud och gör som jag vill." Vi som nu i Hans närvaro vet vilka vi är, "gör som vi vill" eftersom det vi vill är Hans vilja och vägar ! Det är faktiskt Han som gör det, inte du. Inget mer sökande och diskuterande vandrande i världen för vi är fixerade som Han. Detta förändrar våra sånger och böner och meditationsformer i hög grad, för varför fortsätta be Honom att välsigna när Han redan har sagt att Han välsignar? Varför fortsätta be om kraften när vi redan säger med Paulus: "Jag förmår göra allt genom Kristus som gav mig kraft"? Varför be Honom förbarma sig när Han redan gör det? Han varnade oss dessutom: "Inte alla som säger 'Herre, Herre' till mig kommer in i himmelriket, utan bara de som gör min himmelske Faders vilja." Endast Han gör Faderns vilja i oss, eller hur?

Prövningar är äventyr, frestelser är möjligheter

Då uppstår den ständiga frågan hos våra tidigare syndmedvetna jag: Hur är det med synd och frestelse? Vi ser nu hur uppenbarelsen om att det inte finns någon mänsklig natur utan bara de två gudomliga naturerna (vi var tidigare satan men lever nu Kristus) besvarar våra frågor. Nyckeln är detta: frestelse blir tillgång istället för belastning, precis som Jakob inleder sitt mest praktiska brev med att säga: "Mina bröder, räkna det som stor glädje när ni faller i alla möjliga frestelser [prövningar är samma ord]." Hur kan det vara möjligt? Jo, för vi är nu befriade från den tidigare misstanken att frestelse är synd, och att mina svar på den därför är synd. Båda är falska.

Frågan om frestelse avgörs tydligt av det ovärderliga brevet till Hebreerbrevet där vi ser Jesus i hans fulla mänskliga natur, särskilt i kapitel 2 till 4 med det tydliga ordet i Hebreerbrevet 4:15, "Jesus... Guds Son... frestad i allt liksom vi, men utan synd." Perfekt Jesus, fullkomligt frestad. Och syndfri. Sådan Han är i oss.

Således är frestelse en nödvändig del av mänskligt liv. Hur då?
Anledningen är uppenbar. Vi lever i en värld som genomsyras av alla former av begär. Och våra dödliga kroppar förblir som ljus i en mörk värld, ty vi möter samma köttsliga behov som alla andra, mat, dryck, vila, skydd, fri rörelse, fortplantning. Men vi vet genom Kristi liv inom oss hur vi ska förvandla dem till tillgångar och vi kan visa vägen åt andra.

Den avgörande skillnaden finns i vårt nya medvetande om Kristus i oss. Vi brukade missta frestelse för synd och vi var också misstänksamma mot uppenbara syndiga tendenser i vårt kött. Vi tog snabbt på oss fördömelse och skuld med varje tendens till frestelse på oss (Jakob 1:14). Egentligen är "lustarna" bara de normala starka begären (den korrekta betydelsen av ordet 'epithumia' på grekiska) genom vilka universum, på alla nivåer, strömmar framåt hela vägen från Einsteins ekvation som bevisar att all massa egentligen är energi ($E=mc^2$), ända upp till kärleksdrifterna hos personlighet i Gud och människa.

Frestelse är helt enkelt, i vilken form som helst, våra mänskliga begär och behov i sinne och kropp. De är svar på att gudomsanden drar genom vårt kött, beroende på vilken ande det handlar om. Filosofen Spencer sade med rätta: "Livet är reaktion på miljön." Vi bör då fråga: "Vilken miljö?"

Nu med vårt förnyade sinne som inte fördömer -- har vi fått veta att hela mänskligheten i sin köttsliga form skapades "mycket bra" av Gud. Det finns inget negativt eller positivt inneboende karaktärsdrag där, allt svarar utan fördömelse till vad som drar det m-- vi dras av oändlig nåd har till Gud (Johannes 6:44). På samma sätt dras vi ofta i vårt nuvarande liv i världen av den lustiga och ibland galna satans ande. Men den vitala punkten är att vi inte tar på oss någon fördömelse. Vi lever i Romarbrevet 8:1.

Om sataniska motståndarkraften kan få oss att fördöma frestelser eller få oss att tro återigen att vi är oberoende egon, så håller det vi tror fast oss. Men istället för att bli lurade till sådan negativ tro, accepterar vi frestelsen som satans rätt att tillsammans med sina utsända i form av människor och händelser utöva sin roll. Vi är inom hans läger, på ockuperat område, för att rädda hans fångar och förnekar inte eller motsätter oss några former av frestelse. Vi inser att de inte utgår från vårt kött, utan från synden frestare, och vi har ingen fördömelse över oss.

Genom detta kan vi liksom dra ut satans tänder, och han blir ett rytande men tandlöst lejon (1 Peter 5:8) - om vi inte ger honom tänder genom att svara med rädsla eller fördömelse. "Vi skyndar oss att komma överens med vår motpart" som Jesus säger i Matteus 5:25, annars kommer han att fångsla oss. Om vi accepterar hans rätt att attackera oss, har vi trubbat av hans svärd. Genom att frigöra herr negativ till att utöva sina rättigheter, är vi därmed lika fria att utöva våra egna !

Vi svarar således på hans övergrepp genom att bekräfta vilka vi är: Vi är Kristus ! Han är i oss och lever som oss, detta vet vi helt enkelt. Vi utövar den dagliga processen som Paulus talar om 2 Korinter 4:10 -- "...så att Jesu liv manifesteras i kropparna våra."

Ljuset, som är att uttrycka oss som Kristus, liksom ljuset genom lampan, detta ljus sväljer upp mörkret. Där vi frestas att hata, får vi ett bra tillfälle att älska genom Guds kärlek, älska även fiender, det oerhörda budet som endast NT ger till världen. När vi frestas att bli ängsliga eller skräckslagna -- alltså egentligen att tro på det onda -- har vi Gudstro istället som alternativ situation. När vi frestas till ångest har vi tillgång till Guds försäkrar. När vi frestas till vår moderna folksjukdom "depression" har vi alternativet direkt och omedelbar Jesu Närvaro i vår kropp. Vi lever mer eller mindre konstant i bekräftelse av honom som vår operativa glädje, även när själens känslor rullar hit och dit !

Vi "motstår djävulen", som James säger (James 4: 7) genom att underkasta oss Guds direkta närvaro, och genom det ser vi hur en feg en smiter iväg ! Vi tror inte för ett ögonblick på honom. Vi ersätter istället alla negativa förslag och fintar med Kristi positiva liv som oss, oss som uttryck för Guds kärlek, makt, fred. Visst är vi alla halvlyckade som karaktärer -- men vi dömer inte för det är Gud som gjort urvalet och skänkt sig åt oss ! Han får ta ansvaret för sin verksamhet, eller hur?

Genom Kristus erkänner vi vilka vi är. Vi är honom som oss och vi älskar när han älskar, går när han går, övervinner vår värld som han gjorde genom levande tro, så som Johannes uttrycker det i sitt brev. Vi förvandlar till och med en förälskelse mellan två av oss till en positiv troshandling. Istället för att bli överväldigade av fördömanden om att vi inte borde ha en sådan förälskelse, ser vi genom tron att vi inte är separata själv längre utan lever i Kristus och formas av honom.

Depressioner, spänningar, tvångsmässig avundsjuka, smärta och bitterhet -- som kanske går tillbaka många år i vårt tidigare liv -- förvandlas alla när de inte motstås med falska fördömanden (som om vi var oberoende individer som ska "bära bördan av våra försyndelser") utan snarare mottas som frestelser som är menade som sådana av Gud och som vi därför "räknar som glädje" (Jak 1: 2). Hur kan vi göra som Jakob? Jo vi ersätter medvetet alla negativa reaktioner genom att se dem som hans förinställda syfte. Vi möter dem genom att vända om från vår negativa tro -- och bekräfta att han arbetar allt efter sin egen gudomliga vilja. Som Karl XII's bibelöversättning 1873 säger i Efes. 1:1:...."allting skulle sammanfattad varda i Christo, både det i himmelen och på jordene är, genom den samma; Genom hvilken vi ock komne äre till arfvedelen, *beskärde efter hans uppsåt*, som all ting verkar efter sin egen viljas råd". Och att det alltså inte finns någon annan kraft än Gud.

När frestelsen blir synd

Synd begås när vi medvetet svarar, positivt eller negativt på frestelsen som ett oberoende jag. Dessa svar kallar Jakob märkligt nog ett äktenskapsbrott som kan repareras genom bekännelse och förlåtelse och rening enligt 1 Johannes 1: 9. "Om vi bekänner våra synder, är han trogen och förlåter oss våra synder och att renar oss från all orättfärdighet." Gud ser aldrig vår synder tack vare sin sons blod och vi är därför förlåtna. Således rensas våra skyldiga samveten från de tillfällighetssynder då vi föll till föga för idén om ett oberoende jag (Heb. 9:14), och vi ersätter vårt syndmedvetande med beröm och ett välkommen åter.

Johannes underströk att begå en synd är en sällsynthet, inte ett regelbundet upprepat faktum, när han tillägger, "Mina små barn, jag skriver detta till er så att ni inte syndar, och om någon människa syndar, har vi en förespråkare för oss i Fadern." Således är syndens utövande sällsynt, trots att vi så ofta har lärt oss att det är kontinuerligt och vanligt -- oftast genom att blanda ihop frestelsen med synden.

Hela detta området med frestelse och synd är faktiskt viktigt för oss troende. Det är här så mycket av vår förvirring och våra inre och yttre konflikter ligger. Om vi begår en synd, måste vi vara försiktiga med att inte glida tillbaka till den falska och frestande självbedömningen, den egna domen, den egna skulden som ska bitterligen bäras. Särskilt gäller detta om det är något vi ofta upprepar, för att åstadkomma att vi verkligen inte kommer att begå det igen !

När vi är i en sådan prekär situation befinner vi oss i vår totala trosposition: han som lever mig är också min bevarare (Judasbrevet 24). Så när vi känner oss desperata genom svagheten i en uppenbar vana, säger vi djärvt och fromodigt till honom att vi inte kan hitta någon befrielse utifrån vår egen falska självvansträngning eller någon god och stark föresats, den där lögnen vi lurats in i av förföraren och som tyvärr upprepas i många kyrkliga riters syndabekännelse. Vi är redan räddade. Jesus har kontrollen över våra liv. Vi vilar i detta.

Vi säger istället djärvt: "Jag ska säkert synda igen om du inte håller i mig ordentligt, för du är min räddare!" Om vi begår det igen, återvänder vi på samma sätt som 1 Johannes 1:9 och tillbaka igen till samma trosposition som en redan frälst och räddad person, och tron är själva livssubstansen.

Skillnaden mellan själ och ande

Differentiering mellan själ och ande i Hebreerbrevet 4:12 är viktigt för att leva genuint i den bestående vila som författaren talar om i Hebreerbrevet 4:9-11. Anden är vilan, själen skuttar alltid omkring och försöker dramatisera än gott, än mindre gott. Den andliga vilan betyder naturligtvis inte lättja, utan vila från påfrestningen av känslan av brist och oförmåga i våra dagliga aktiviteter, som ska ersättas av medvetandet om kapacitet -- "vi har vad som krävs". Detta resulterar fylligare, inte färre, aktiviteter i Guds tillräcklighet. Detta sker när vi vet att vi är Han. Detta ersätter lögnen om ett oberoende jag.

Således är själens känslor och resonemang av värdefulla för vår Kristusmanifestation, men kan lika gärna och ofta infiltreras och attackeras av satan på känslö- eller tankenivå. Många av våra olösta problem hittar sina lösningar när vi gång på gång skiljer mellan själsreaktionerna och andens fasta tillstånd i Jesu Kristi Namn. Vi ersätter själsstörningar med ett stilla erkännande av vår sanna varelse som Han.

Anden är som havet – totalt och bortom störningar. Själen är som de ytliga rastlösa vågorna. Just denna bild upplevde jag första gången som 18-åring utanför Sacre-Coeur i Paris, sittandes på en bänk med utsikt över staden. Staden var den oroliga havsytan, full av problem och konflikter. Jag var fångad av dessa rastlösa vågor. Jag hade ännu inte upptäckt Hebreerbrevet och den viktiga skillnaden mellan "tankar" (variabel själsnivå, god eller dålig) och "avsikter" (den fasta stilla andens syfte med livet).

Detta täcker in betydelsen i den "unga mannens" andra nivå av sant varande som den beskrivs för oss av Johannes (1 Joh 2:13-14) i hans uttalande om vad vi kan uppfatta som de tre nivåerna av kristen tro. Den unge mannen har nu "Guds ord förblivande i sig", Kristus i oss/som oss, och därför är han "stark" i tron, har Gud som sin styrka i en permanent förening. Han måste nu möta, konfrontera och övervinna alla negativa aspekter av "den onde" i sitt dagliga liv.

"Övervinnandets nivå" är för de flesta kristna ett liv med satans alla luriga försök att dra oss tillbaka till ett falskt självständigt jag. Detta "övervinnandet" visar vilka vi verkligen är, vi som kan erkänna Kristus som oss. När vi gör detta sväljer ljuset i detta erkännande mörkret i satans angrepp. Allt vi sker i relation mellan frestelse och befrielse. Här är då den kompletta "unge mannen" som Johannes säger, nu examinerad med sin totala personlighet av ande, själ och kropp och nu medvetet och orubbligt den spontana manifestationen av Honom, som sa: "Ni är världens ljus." Som "unga män" har vi funnit våra sanna jag!

Vi är Kungliga Präster

Sedan nämner Johannes den tredje nivån, fadersnivån, (1 Joh 2:12-14). Detta är Andens väg förenad med vår ande. Där har vi gått från att bara känna till Guds gärningar till att delta i Hans vägar (Psalm 103:7). Det är nu Han som utför sina kärleksfulla handlingar i världen genom oss. Vi är Guds utgångar i Hans eviga självutgivning "för att världen genom Honom skall bli frälst".

Detta är den nya och slutgiltiga livskvaliteten. Att lägga ner våra liv för att andra ska få sin förutbestämda fullbordan ses inte som ett offer utan som en härlighet, precis som Johannes alltid talade om Jesu ankomst på Golgata som "Människosonen som blir förhärligad" (Joh 7:39; 12:23).

I uppfyllandet av detta finns lärjungaskapsprocessen där vi tränas att vara apostlar – Guds utsända i Kristus, bemyndigade, oavsett våra omständigheter, kanske helt anonyma, kyrkliga eller inte, oavsett status i samhället, rykte och livsinriktning. Alla vi som är "unga män" förs av nödvändighet i riktning mot det kungliga prästadömslivet, eftersom det är Hans natur som nu uttrycker sig som oss. Detta är stadiet "ta på dig ditt kors", efter att gå ha gått till Hans kors för frälsning. Det är nu med Hans kors och därmed Han i oss/som oss, som vi går vidare.

Vi kan förstås ofta störas i denna vår nya frihet att leva, såvida vi inte, som Skriften säger, tydligt har sett denna skillnad mellan själ och ande. Vi kan så att säga "titta bort" en stund för att sedan återvända och känna vågen av glädje och vila när gör så. Paulus liknar det vid skillnaden i våra kroppar mellan leder och märg. Märg är benens liv. Märg liknas vid vår inre andeförening där våra jag är förenade med Hans Jag, och från vilken vårt nya liv flödar. Om vi ibland distraheras i benen blir glädjen desto större när vi återfinner märgen. Leder är de medel genom vilka märglivet verkar i yttre form. De ger flexibilitet men också stunder av virrande.

Så vår ande är nu förenad med Hans Ande, där vår vetskap om vilka vi är är det permanenta flödet. Vem är jag? Det är den centrala frågan i varje levnadsstund. Den bringar kvickt återvändande när vi distraherats av något. Det permanenta flödet uttrycker sig genom våra yttre former av själens rörliga "ben". Själen, liksom lederna, ger yttre, emotionella uttryck åt vår andekärlek, och ger mentala resonemang och förklaringar, alltså ger uttryck åt vårt inre andevetande.

Men Paulus ger oss också en varning i 1 Korinthierbrevet 4:14. Om kallelsen som nu är till oss att "ta upp ditt kors och följ mig" och bli den Han är, så att vi blir i viss mening utbytta så innebär detta ett djupare insiktstagande. Inte alla troende följer upp denna insiktstagande.

Se t ex 1 Korinthierbrevet 4:8-14 där Paulus gör en sådan skillnad mellan församlingen i Korinth med dess välsignade och begåvade medlemmar och sig själv och andra som var "apostlar". Han varnar dessa för att det finns många lärare men få fäder. Det gäller att deltagare i det Nya Livet fullbordar sin förbönsdel i Andens frälsande gärningar genom Frälsarens kropp och därigenom blir fäder i den mening Johannes avsåg.

Lukas 14:23-33 pekar på en viktig situation i denna trosutveckling: Anden befriar oss från vår överdrivna koppling till det som är livets "goda" ting: familjeband, släktlojalitet, jordiska ägodelar, arv och rättigheter, omsorg om vår egen säkerhet eller vårt fysiska välbefinnande. Mästaren säger med intensiv tydlighet "Om någon inte hatar sin far, sin mor, sin hustru, sina barn, sin bröder, sin syster, ja, sitt eget liv, kan han inte vara min lärjunge." Och, säger Jesus, det finns ett sätt att sätta sig ner och beräkna kostnaden för detta, varigenom vi inte bara blir frälsta, utan medfrälsare med Honom (1 Kor. 9:22). Anden kommer att göra apostlar av just de som intar den fulla tron att Han gör det, vilket i olika former kommer att vara uppfyllelsen av Pauli beskrivning av en apostel i 1 Kor 4:9-13 och 6:8-10. Detta är den översta nivån, det fullbordade andejaget.